

Andet Afsnit.

Om Forsølgningen af Straffelager.

Kapitel 1.

Udkastets Bestemmelser om Værnethinget finde vi i det Hele henfigtsbærende.

Hovedreglen, at Forsølgningen foregaaer i den Kreds, hvor den strafbare Handling er udført (§ 50), synes dog at burde undergaae en Modifikation, hvor Sigtede efter Gjerningens Bestaafenhed ikke kan fængsles og ikke er tilstede, naar Forsølgningen paabegyndes.

Naar Gjerningsstedet er ubekjendt, forekommer det os, at den naturlige Rættfølge for Forsølgningen maa være: Bopæl, Anholdelses- og Opholdsstedet (§ 51). Vel kan en sliq Ordensfølge, efter vor Mening, ikke være absolut bindende i alle mødende Tilfælde, hvorimod der i saa Henseende bør gives en vis Frihed til at vælge; men i Reglen vil den dog vistnok være henfigtsmæssig. — Er en Forbrydelse begaaet paa Skib (§ 52), synes det rettest, at Forsølgningen foregaaer paa det Sted, hvor Skibet første Gang anløber, hvorefter Rættfølgen vil være: Bopæl, Anholdelses- og Opholdssted.

Følge det ved § 17 Udtalte foreslaae vi, at §§ 56—59 udgaae af dette Kapitel.

I § 60 hedder det, at Spørgsmaal om, ved hvilken Underret en Sag skal forsølgges, afgjøres af Overretten, efterat Overanklageren derom har ytret sig. Vi finde det i dette som i andre lignende Tilfælde unødvendigt at paalægge Overretten at høre Overanklageren. Dette vil, ofte uden sand Nytte, forhale og vidtløftiggjøre Sagens Afgjørelse. Hvor der-til er Anledning, kan Overanklageren høres, uden at derom er nogen udtrykkelig Forskrift.

Kapitel 2.

Denne Deel af Udkastet omhandler Forundersølgelsen: Dennes Diemed, Politiets og Anklagerens Stilling under den, den Forurettedes Rettigheder, Dommerens Stilling, An-

holdelsesretten, Sigtedes Fremstilling og Forhør, Vidnerens Tilfigelse og Afhørelse, Betingelserne for Fængsling og Sikkerhedsstillelse, Syns- og Skjønnsforretninger, Hunsundersøgelse, Beslaglæggelse og Undersøgelse af Breve og andre Papirer, Udsættelser i Sagen, Forundersølgelsens Offentlighed, Ordens Opretholdelse under Møderne, Protokolførelsen, Anke over Undersølgelsen og Politiets Virksomhed.

Forundersølgelsens Diemed og Karakter er klart betegnet i § 61: Den skal skaffe de Oplysninger, der udfordres for at afgjøre Anklagespørgsmaalet og forberede Hovedforhandlingen. Udvalget samstemmer ganske med denne Betragtning af Forundersølgelsen: den skal opfylde de Betingelser, der stilles den første foreløbige, høist betydningsfulde Prøve, men den skal ikke overskride de Grændser, som dens foreløbige Karakter afstikker; naar Spørgsmaalet, om Anklagebeslutning skal tages eller ikke, er tilstrækkelig oplyst, bør Forundersølgelsen i Reglen standse, medmindre Beviser kunde tabes ved ikke allerede paa dette Sagens Trin at fremdrages.

I det vi saaledes ere enige i Hovedbestemmelserne, skulle vi med Hensyn til Enkeltstederne blot bemærke, at om end den formelige Forundersøgelse i Reglen ikke finder Sted, hvor Sager afgjøres af Underretten, kunne foreløbige Forhør oftere være paa deres Plads, hvilket vi troe kan betegnes ved, at der i § 61 2det Stykke, 3die Linie foran „forudgaaende“ indskydes et „saadan“. Reglen i § 64 om, at Forundersøgelse ikke skal finde Sted i Sager, der angaae Overtrædelser af Politilovene, synes rettest at burde finde sin Plads i § 61.

Det er lagt i Politiebedsmændenes (vi foretrække at sætte „Politiebedsmand“ istedetfor de forskjellige Benævnelser, Udkastet har, skjøndt sliq Betegnelse, saalænge en Politilov ikke er giden, maa betragtes som foreløbig), og naar de ikke tillige ere Anklagere, tilbeels i vises Haand at søge de foreløbige Oplysninger og foretage de fornødne Skridt under Forundersølgelsen til Sagens yderligere Oplysning, medens Dommeren, med en enkelt Undtagelse, kun naar han paataldes synes at skulle træde i Virksomhed. I det Væsentlige maa denne